

dostanu. Tež to mi Hanß Lust praji, so Dr. Luther
ja swoje džělo a swoju prózu ani czerwjeneho pje-
nježka njebjerje. Wón powjedasche: Za sym jemu
husto poskicził, so chzu jemu jeho prózu sapłaczič, tež
druhy knihiczišczerjo su jemu pjenješy lubili, hdy by
knizku napišal, kotruž bychy potom czišcželi a
rošpschedawali; ale wo pjenješy Dr. Luther ja swoje
džělo nihdy na nihdy njerodži. Wón praji: „Darmo
sym ja tón dar dostał, duž sym Bohu a swojemu
sastojnstwu winowaty, so tež darmo swojemu ludej
płuzu; ja sebi njecham swoju njebjesku sdu do přědka
bracž.“ Na tym sym so spodžiwał, pschetož w našim
cžašu je nahraunnych ludži došč a na došč, kiž ženje
došč nimaju. Tajki pač Luther na žane waschnje njeje.

A s tym waju, luby nano a macžě, Bohu, lubemu
Anjesej, poručam; dołho wot waš wjazy precžkach
njebudu; ja něotre dny chzu swojeho konika šedłacž,
so sašo domoj pschińdu. Lubej cžetzy Grejcze prajcže,
so je Lutherowa Katha duschna, lubošna a ponižna
knjeni, a Lutherež Madleńka je tajka luba škota holcžka,
so ma kóždy cžlowek swoje wješele na nej; wona ma
woblicžko kaž jandželk, a jejnej wóčžzy stej tajkej jašnej
a hłubokej, kajkejž maju husto te džěczi, kotrež Bóh tón
Anješ bóršy sašo k sebi do njebješ wošnje. Měi chze
so sdacž, so ta Madleńka na semi žaneho dołheho žiwjenja
njesměje.

We Witenberku, na dnju Filipiny,
21. junija 1539.

Waju šwěrnny sym
Hanß Sebald.